

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie II./2017
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 303/2016
populárny názov	Konverzia reštrukturalizácie na konkurz
sudca spravodajca	Milan Čalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.12.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Určujúcim momentom pre priebeh reštrukturalizácie je vždy existencia väčšiny veriteľov, ktorí sa stotožňujú s takýmto spôsobom usporiadania vzťahov medzi nimi a dlžníkom. Ak väčšina veriteľov počítaných podľa hodnoty ich zistených pohľadávok nie je za reštrukturalizáciu, ale naopak navrhuje, aby súd vyhlásil na majetok dlžníka konkurz, reštrukturalizácia jednoducho nemôže byť úspešná a nevyhnutným zákonom predpokladaným dôsledkom je vyhlásenie konkurzu.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd uznesením rozhodol tak, že začal reštrukturalizačné konanie proti sťažovateľke 1 ako dlžníkovi. Ďalším uznesením však okresný súd rozhodol tak, že toto reštrukturalizačné konanie zastavil. Na odvolanie dlžníka Krajský súd v Košiciach uznesením zmenil toto uznesenie okresného súdu tak, že povolil reštrukturalizačné konanie dlžníka. Povoľujúce uznesenie krajského súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku. Keďže však povoľujúce uznesenie krajského súdu nemalo zákonné náležitosti uznesenia o povolení reštrukturalizácie v zmysle § 116 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii krajský súd vydal doplniace uznesenie, ktorým ustanovil do funkcie správcu, vyzval veriteľov, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie, uložil správcovi povinnosť informovať o povolení reštrukturalizácie dlžníka známym veriteľom, určil rozsah právnych úkonov dlžníka, ktoré podliehajú súhlasu správcu, a poučil veriteľov o spôsobe prihlasovania pohľadávok. Doplniace uznesenie krajského súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku. Vzhľadom na existenciu dvoch uznesení krajského súdu (povoľujúce a doplniace) bolo sporné, od ktorého momentu plynie veriteľom lehota na prihlasovanie pohľadávok, okresný súd uznesením z na návrh správcu rozhodol, že na prihlášky viacerých veriteľov (vrátane sťažovateľky 2) doručené správcovi, sa prihliada. V odôvodnení uznesenia okresný súd uviedol, že na prihlášky veriteľov má byť aplikovaná lehota 30 dní od zverejnenia doplnacieho uznesenia krajského. Toto uznesenie okresného súdu však bolo v Obchodnom vestníku zverejnené neskôr a ešte pred jeho zverejnením sa konala schôdza veriteľov, ktorá na návrh jedného z veriteľov prijala uznesenie, aby súd vyhlásil na majetok dlžníka konkurz. Okresnému súdu bola doručená námietka sťažovateľky 2, ktorou namietala, že pre predčasné konanie schôdzy veriteľov jej boli upreté veriteľské práva, keďže na tejto nemohla predniesť svoje stanoviská. Následne okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že zastavil

	reštrukturalizačné konanie proti sťažovateľke 1 ako dlžníkovi, začal proti nej konkurzné konanie a vyhlásil na jej majetok konkurz.
z odôvodnenia	<p>Po oboznámení sa s písomným odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu a obsahom súdneho spisu možno konštatovať viaceré závery. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že zmätočnú situáciu v otázke plynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok, zvolania schôdze veriteľov či oprávnenia veriteľov zúčastniť sa schôdze a na tejto hlasovať vyvolal krajský súd svojím neúplným uznesením o povolení reštrukturalizačného konania (správne o povolení reštrukturalizácie, pozn.), ktoré obsahovalo len jeden výrok, a to výrok o povolení reštrukturalizačného konania. Z § 116 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je prima facie zrejmé, že povoľujúce uznesenie krajského súdu v jeho výroku nemalo zákonné náležitosti. Krajský súd preto po vrátení spisu z okresného súdu (a po doručení podania zo strany jedného z veriteľov) vydal s viac ako jednomesačným časovým odstupom (presne 36 dní) doplňujúce uznesenie, ktorým výrokovú časť povoľujúceho uznesenia doplnil tak, aby táto spĺňala zákonné náležitosti.</p> <p>Vychádzajúc z rigoróznosti relevantných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii je zjavné, že „dvojfázovým“ rozhodovaním krajský súd vniesol do procesu reštrukturalizácie sťažovateľky 1 zásadnú právnu neistotu. Ak totiž v povoľujúcom uznesení neustanovil správcu, veritelia nemali vedomosť, u koho si majú prihlasovať svoje pohľadávky, a preto bolo otázne, či vôbec pri ústavne konformnom výklade mohla začať plynúť lehota na prihlasovanie pohľadávok. Túto neistotu čiastočne odstránil až okresný súd, ktorý v uznesení uverejnenom v Obchodnom vestníku konštatoval, že vydanie neúplného rozhodnutia krajského súdu nemôže diskriminovať veriteľov, ktorí sa o spôsobe prihlasovania pohľadávok dozvedeli až z doplňujúceho uznesenia. Zákonná 30-dňová lehota na prihlasovanie pohľadávok teda plynula až od zverejnenia doplňujúceho uznesenia. Tento – nepochybne provereiteľský a zároveň ústavne konformný – výklad okresného súdu však vyvolal ďalšiu právnu neistotu, a to neistotu v otázke určenia dátumu schôdze veriteľov, ktorá sa mala uskutočniť v časovom rozmedzí uvedenom v citovaných ustanoveniach zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V tomto smere sa pritom možno stotožniť s tvrdeniami sťažovateľiek, že schôdza veriteľov sa pri takomto počítaní lehôt na prihlasovanie a popieraní pohľadávok mala konať neskôr ako sa skutočne konala. Všetky tieto skutočnosti – ktoré mali svoj základ v neúplnom povoľujúcom uznesení krajského súdu – boli určujúce pri rozhodovaní o prijatí sťažností sťažovateľiek na ďalšie konanie a odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a najmä vyjadreniami okresného súdu a dotknutých veriteľov však ústavný súd konštatuje, že tieto skutočnosti vo vzájomnej súvislosti s ostatnými nie menej relevantnými skutočnosťami nemohli viesť k tomu, aby ústavný súd sťažnostiam vyhovel a uplatnil svoju kasačnú právomoc vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu. Sťažovateľky totiž v sťažnostiach opomenuli uviesť aj ďalšie relevantné skutočnosti, z ktorých pre rozhodnutie ústavného súdu boli viaceré určujúcimi.</p> <p>Z pohľadu požiadavky na zachovanie spravodlivého prístupu ku všetkým veriteľom v reštrukturalizácii dlžníka a rešpektovania princípu majority v rozhodovaní je preto nesporné, že o konverzii reštrukturalizácie na konkurz rozhodla absolútna väčšina veriteľov, ktorých pohľadávky v súhrne tvorili viac ako 93 % hlasov veriteľov oprávnených hlasovať na schôdzi veriteľov.</p> <p>Pokiaľ za týchto konkrétnych okolností sťažovateľky namietajú, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo zasiahnuté do ich základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, ich sťažnostiam nemožno priznať úspech. Okresný súd bol totiž pri svojom rozhodovaní povinný zohľadňovať rovnako tieto práva vo vzťahu k ostatným účastníkom reštrukturalizačného konania, ktorí tiež boli ich adresátmi a rovnako sa legitímne domáhali rešpektovania svojich práv. Tomuto potom zodpovedalo aj napadnuté uznesenie okresného súdu, ktoré v súlade so zákonom odrážalo vôľu absolútnej väčšiny veriteľov, ktorá smerovala jasne (a výlučne) ku konverzii reštrukturalizácie na konkurz. Na tomto mieste sa žiada zároveň pripomenúť, že súd rozhodujúci podľa § 131 ods. 2 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii v zásade nemá možnosť odchýliť sa od vôle veriteľov</p>

z odôvodnenia	<p>Ústavný súd zdôrazňuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004 (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné a svojou rozhodovacou činnosťou ho v prevažnej miere potvrdzuje aj ústavný súd.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu vychádzajúce zo zistenia, že výsledky prípravného konania odôvodňovali záver, že sťažovateľ spáchal skutky, ktoré mu boli v obžalobe kladené za vinu, v dôsledku čoho nebolo možné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné tak, ako sú tieto formulované v jeho rozsudku, nevychádzajú z už uvedených právnych úvah, ktoré ústavný súd považuje za ústavno-konformné s obsahom sťažovateľom označených práv a osobitne s čl. 46 ods. 3 ústavy. Ústavný súd zhodne so svojou judikatúrou pripomína, že v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.</p> <p>Pokiaľ konajúce súdy dospeli k záveru, že priznanie nároku na náhradu škody sťažovateľovi bolo v rozpore s dobrými mravmi, ústavný súd je nútený konštatovať, že tento ich záver nebol odôvodnený ústavne konformným spôsobom, ktorý by vylučoval akúkoľvek svojvôľu týchto súdov pri prerokúvaní danej veci. Preto nemožno považovať rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci zaručené čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2016 porušené bolo.</u> <u>Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	<p>ÚS SR: II. ÚS 25/2011, III. ÚS 117/06, I. ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016, I. ÚS 689/2014, I. ÚS 41/2015 NS SR: 4 M Cdo 15/2009 ESĽP: Georgidas c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>rozhodnutie-zákonnosť náhrada škody (ujma)-majetková ujma zodpovednosť-orgánov verejnej moci prokurátor, prokuratúra</p>

spisová značka	I. ÚS 551/2016
-----------------------	-----------------------

populárny názov	Odôvodnenie súdneho rozhodnutia
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.01.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Povinnosťou najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu aj dovolacieho súdu je na argumentáciu sťažovateľov v odvolaní, resp. dovolaní, primeraným a ústavne konformným spôsobom reagovať. Dovolací súd sa musí vysporiadať aj s otázkou právneho zastúpenia sťažovateľa v dovolacom konaní.
skutkový stav a základné fakty	Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uzneseniami z 2. mája 2012 zamietol návrhy na pripustenie vstupu sťažovateľov do konania, ktoré sťažovatelia podali na základe uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok z 26. februára 2012, ktorou boli na sťažovateľov postúpené pohľadávky od postupcu, ktorý bol zároveň žalobcom v predmetnom konaní o určenie pravosti prihlásených a popretých pohľadávok. Sťažovatelia rozhodnutia krajského súdu napadli odvolaním, o ktorom rozhodoval najvyšší súd tak, že uzneseniami z 23. apríla 2013, napadnuté rozhodnutia krajského súdu potvrdil ako vecne správne. Sťažovateľ podal odvolanie bez ustanoveného právneho zástupcu, pričom odvolací súd rozhodol o jeho odvolaní, pričom dôvodom, pre ktorý odvolací súd rozhodol o odvolaní bez toho, aby bol ustanovený právny zástupca sťažovateľovi v odvolacom konaní, bola skutočnosť, že sťažovateľ nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, ktorý ho odkázal na Centrum právnej pomoci. Sťažovateľ naopak, tvrdí, že v dovolacom konaní preukázal, že na odkaz súdu prvého stupňa reagoval žiadosťou a predložil písomné dôkazy o tom, že požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v odvolacom konaní, napriek tomu sa najvyšší súd v dovolacom konaní zaoberal jeho námietkou tak, že poukázal na postup krajského súdu a na predložené dôkazy, podľa ktorých nereagoval sťažovateľ žiadnym spôsobom napriek výzve zo strany krajského súdu. Sťažovateľ rovnako ako sťažovateľka podal dovolanie 12. júla 2013, pričom ho spísal bez pomoci ustanoveného právneho zástupcu, ktorý mu bol ustanovený dodatočne a jeho dovolanie doplnil podaním z 26. januára 2015. Potom, čo sťažovateľka bola spočiatku neúspešná v konaní o ustanovenie právneho zástupcu Centrom právnej pomoci pre dovolacie konanie, sa domáhala nápravy, pričom následne krajský súd zrušil pôvodné zamietavé rozhodnutie Centra právnej pomoci, ktorým jej odmietol ustanoviť právneho zástupcu pre dovolacie konanie. Avšak ešte predtým, než bolo rozhodnuté o ustanovení právneho zástupcu pre sťažovateľku, rozhodol najvyšší súd tak, že jej dovolanie, ako aj dovolanie sťažovateľa odmietol pre neprípustnosť.
z odôvodnenia	Ústavný súd vzhľadom na to, že je viazaný návrhom (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), zaoberal sa iba namietaným porušením práv rozhodnutím najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľov a v danom prípade dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v jeho relevantnej časti zdôvodnil iba konštatovaním, že nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, pretože súdy nižších stupňov riadne odôvodnili svoje rozhodnutia, s ktorými sa stotožnil. Z odôvodnenia najvyššieho súdu napriek tomu, že dovolanie zamietol pre neprípustnosť, vyplýva, že skúmal aj dôvody dovolania. Z jeho odôvodnenia však nie je zrejmé, na základe akého postupu spojil dovolania sťažovateľov na spoločné konanie a rozhodol o nich jedným uznesením, ďalej prečo rozhodol o dovolaní sťažovateľky bez toho, aby bola v dovolacom konaní riadne zastúpená ustanoveným zástupcom, a napokon žiadnym spôsobom nevysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k tomu, že rozhodnutia nižších súdov sú vecne správne, nereagujúc primeraným spôsobom na argumentáciu uvedenú v dovolaniach sťažovateľov. Najvyšší súd však v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a nereagoval ani na podstatné odvolacie a následne dovolacie námietky, pričom od

	<p>uvedenej povinnosti ho nemôže oslobodiť ani znenie § 219 ods. 2 OSP, ktoré nemožno aplikovať čisto formálne, ale v spojení s judikatúrou ústavného súdu a Európskym súdom pre ľudské práva a súčasne v spojení s § 157 ods. 2 OSP. Podľa uvedeného ustanovenia totiž súd v odôvodnení rozsudku okrem iného uvedie, ako vec právne posúdil. Ako je zrejmé z odôvodnenia rozsudku krajského súdu, tento bez akejkoľvek interakcie s už známou rozhodovacou praxou iných všeobecných súdov (dávajúcej za pravdu sťažovateľom, pozn.) a bez uvedenia konkrétnych ustanovení zákona, resp. zákonov, vo veci rozhodol a dospel k záveru, že konateľ úpadcu vyhlásením konkurzu nie je oprávnený nakladať s majetkom úpadcu a konať v mene úpadcu, a teda ani podpísať zmluvu o postúpení pohľadávok. Za takýchto okolností uznesenie krajského súdu nie je v súlade s § 157 ods. 2 OSP. Bolo preto povinnosťou odvolacieho súdu (a to bez ohľadu na znenie § 219 ods. 2 OSP) a rovnako tak dovolacieho súdu napraviť pochybenie krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu a primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať na podstatné odvolacie námietky sťažovateľov. Najvyšší súd sa však právnou argumentáciou sťažovateľov vôbec nezaoberal a ani neuviedol na zvýraznenie správnosti a presvedčivosti rozhodnutia krajského súdu, resp. najvyššieho súdu žiadne dôvody, ktoré by ústavnému súdu umožnili konštatovať, že svojím postupom pri odôvodnení napadnutého rozsudku neporušil základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu. Ústavný súd zároveň konštatuje aj porušenie základného práva sťažovateľky na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. Dovolací súd sa vo vzťahu k sťažovateľke nijako nevysporiadal s otázkou jej právneho zastúpenia v dovolacom konaní, a to napriek tomu, že v čase jeho rozhodovania nebolo ešte, resp. už, právoplatne rozhodnuté orgánom Centra právnej pomoci o poskytnutí právnej pomoci, pričom ústavný súd na takýto postup najvyššieho súdu nevzhladol žiadny zákonný dôvod.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo sťažovateľky na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV 19/2013, 1 ObdoV 20/2013 z 26. novembra 2015 porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV 19/2013, 1 ObdoV 20/2013 z 26. novembra 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľom priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Sťažnosti sťažovateľov vo zvyšnej časti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	<p>ÚS SR: I. ÚS 40/02, II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 75/09, II. ÚS 10/99, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, IV. ÚS 49/06, IV. ÚS 210/04, I. ÚS 15/02</p> <p>EŠP: Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, Beian v. Rumunsko, sťažnosť č. 30658/05, Baranowski v. Poľsko, sťažnosť č. 28358/95, Sovtransavto Holding v. Ukrajina, sťažnosť č. 48553/99</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>arbitrážnosť</p> <p>občianske súdne konanie</p> <p>konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-spory vyvolané konkurzom (incidenčné)</p>

spisová značka	I. ÚS 599/2016
populárny názov	Cena elektriny vyrobenej zo slnečnej energie
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.01.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 13 ods. 1</p>

	Ústava Slovenskej republiky čl. 35 ods. 1
analytická právna veta	Vydanie protokolu o funkčnej skúške nie je predpokladom úspešného vykonania funkčnej skúšky zariadenia na výrobu elektrickej energie, ale týmto predpokladom je v zmysle ustanovenia § 5 ods. 14 zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie iba splnenie technických podmienok na pripojenie tohto zariadenia do distribučnej sústavy elektrickej energie.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka sa žalobou podanou v rámci správneho súdnictva domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „úrad pre reguláciu“) ako prvostupňového správneho orgánu zo 14. decembra 2012 v spojení s rozhodnutím Regulačnej rady Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „regulačná rada“) ako druhostupňového správneho orgánu z 15. apríla 2013, ktorými označené správne orgány rozhodli o cene za 1 MWh elektriny na rok 2012 vyrobenej zo slnečnej energie v zariadení [solárne panely (ďalej len „zariadenie na výrobu elektrickej energie“)] prevádzkovanom sťažovateľkou ako výrobcom elektriny.</p> <p>Krajský súd rozsudkom z 9. apríla 2014 žalobu sťažovateľky proti označeným rozhodnutiam úradu pre reguláciu a regulačnej rady zamietol.</p> <p>Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. novembra 2015, bol potvrdený rozsudok krajského súdu v celom rozsahu.</p>
z odôvodnenia	<p>Relevantnou skutočnosťou pre určenie ceny elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie je čas uvedenia zariadenia na výrobu elektrickej energie do prevádzky, pričom podľa § 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie (ďalej len „OZE“) zariadenie na výrobu elektrickej energie sa považuje za uvedené do prevádzky dňom úspešného vykonania funkčnej skúšky pripojenia tohto zariadenia výrobcu elektriny do distribučnej sústavy, ktorej (rozumej funkčnej skúšky) spôsob a podmienky vykonania má byť podľa § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE určený v prevádzkovom poriadku prevádzkovateľa distribučnej sústavy. Súčasne z dikcie druhej vety § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE vyplýva, že funkčná skúška je úspešne vykonaná, ak zariadenie výrobcu elektriny spĺňa technické podmienky na pripojenie do distribučnej sústavy, o čom vydá prevádzkovateľ distribučnej sústavy výrobcovi elektriny doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky do 10 dní odo dňa jej vykonania.</p> <p>Predmetom konania najvyššieho súdu ako súdu správneho, konajúceho podľa druhej hlavy V. časti Občianskeho súdneho poriadku, bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutí úradu pre reguláciu a regulačnej rady vydaných v správnom konaní, t. j. ich preskúmanie z hľadiska dodržania citovaných ustanovení zákona o podpore OZE a jeho vykonávacej vyhlášky o cenovej regulácii.</p> <p>Z rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj z jemu predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu, s ktorým sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil, vyplýva, že aj napriek dokazovaním zistenej skutočnosti, že SSE – Distribúcia ako správca distribučnej siete si v rozpore s imperatívom daným mu explicitne v § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE spočívajúcim v povinnosti upraviť vo svojom prevádzkovom poriadku spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky túto povinnosť neplnil, takže distribútor objektívnym a úradom pre reguláciu (ktorý schvaľuje prevádzkový poriadok distribútorov) preskúmateľným spôsobom neurčil, kedy považuje funkčnú skúšku za vykonanú, najvyšší súd túto nezákonnosť opomenul a pri ustálení rozhodného času na vykonanie funkčnej skúšky sa tento nedostatok pokúsil odstrániť výkladom o nutnosti prisúdiť v tomto smere právnú relevanciu internému protokolu správcu distribučnej siete o vykonaní funkčnej skúšky, výklad formy (usporiadania) ktorého je však vzhľadom na jeho všeobecnú nezáväznosť, a teda aj nevynutiteľnosť značne polemický.</p> <p>Protokol o funkčnej skúške sa vydáva až ex post, t. j. až „po“ úspešnom vykonaní funkčnej skúšky, a to do 10 dní po jej vykonaní, a je iba dokladom pre prevádzkovateľa zariadenia na výrobu elektrickej energie o úspešnom zapojení jeho zariadenia do distribučnej sústavy. V konečnom dôsledku sa tak najvyšší súd nevysporiadal s tým, či zákon o podpore OZE [§ 2 ods. 3 písm. e)] alebo vyhláška o cenovej regulácii [§ 11 ods. 1 a § 11a ods. 1] spája alebo nespája s týmto protokolom o funkčnej skúške nejaký právom predpokladaný príčinný následok, ktorým je určenie ceny za výrobu elektrickej energie z</p>

	<p>obnoviteľných zdrojov. Inými slovami, najvyšší súd sa nevysporiadal s tým, či na určenie ceny za elektrickú energiu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov má alebo nemá vplyv dátum vydania protokolu o vykonaní funkčnej skúšky v kontexte § 11 ods. 1 a § 11a ods. 1 vyhlášky o cenovej regulácii, podľa ktorej sa určenie tejto ceny odvíja od času uvedenia zariadenia na výrobu elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov do prevádzky, pričom v spojení s § 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore OZE sa toto zariadenie považuje za uvedené do prevádzky dňom úspešného vykonania funkčnej skúšky. Zjednodušene povedané, najvyšší súd nereflektoval na najpodstatnejšiu námietku sťažovateľky, že jej zariadenie na výrobu elektrickej energie bolo fakticky pripojené do distribučnej siete SSE – Distribúcia už od 28. júna 2012, kedy bola podľa riadku 12 protokolu o funkčnej skúške úspešne vykonaná jeho funkčná skúška, t. j. už od tej doby bolo toto zariadenie aj fakticky používané a dodávalo elektrickú energiu do distribučnej sústavy prevádzkovateľa, a nie až od 2. júla 2012, kedy bol protokol o funkčnej skúške v jeho riadku 13 len formálne podpísaný „riaditeľom sekcie AM“.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné práva sťažovateľky podľa čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 13 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 47/2014 z 26. októbra 2015 porušené boli.</u> <u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 47/2014 z 26. októbra 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 373/2015, II. ÚS 275/2015, II. ÚS 274/2015
súvisiace právne predpisy	zákon č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov arbitrárnosť rozhodnutie-odôvodnenie podnikateľská činnosť-obmedzenie práva podnikateľ práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 692/2016
populárny názov	Rozhodnutie o nevydaní vysokoškolského diplomu
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	09.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	V prípade pochybnosti o právomoci všeobecného súdu preskúmať rozhodnutie orgánu verejnej správy je potrebné využiť čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Osobitnú pozornosť pritom treba venovať charakteristike rozhodnutia, najmä, či nejde o rozhodnutie, ktoré sa týka základného práva alebo slobody, ktorého porušenie navrhovateľ namieta. Z právomoci súdu nesmie byť totiž vylúčené preskúmanie týchto rozhodnutí. Predmetom preskúmania súdom teda môžu byť aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov

	<p>fyzických alebo právnických osôb. Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa v zmysle uvedených podmienok súdneho prieskumu a ustálenej súdnej praxe považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ sa ako navrhovateľ v konaní o návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy domáhal proti Univerzite Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach (ďalej len „univerzita“) ako odporkyni, aby jej súd zakázal pokračovať v porušovaní práva sťažovateľa na vydanie dokladov o absolvovaní štúdia študijného programu zubné lekárstvo a uložil jej do troch dní odo dňa doručenia rozsudku vydať sťažovateľovi doklady o absolvovaní štúdia študijného programu zubné lekárstvo v zmysle § 68 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách.</p> <p>Rektor univerzity listom zo 7. júla 2014 sťažovateľovi oznámil, že mu diplom v zákonnej lehote nevydá, a to vzhľadom na prebiehajúce šetrenie podanej sťažnosti proti spôsobu jeho štúdia študijného programu zubné lekárstvo. Na ďalšie výzvy sťažovateľa mu univerzita odpovedala listom z 5. augusta 2014 spôsobom, že mu nie je možné vydať diplom, keďže nesplnil predpísané požiadavky pre riadne skončenie študijného programu a nesie plnú zodpovednosť za preukázané pochybenia.</p> <p>Na žiadosť sťažovateľa sa správnosťou postupu rektora univerzity zaoberalo aj Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, ktoré listom konštatovalo, že postup rektora považuje za primeraný. Krajský súd rozsudkom napadnutým touto sťažnosťou návrh sťažovateľa zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania.</p>
z odôvodnenia	<p>Krajský súd návrh sťažovateľa v konaní o návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy proti univerzite zamietol, pričom zamietavý výrok odôvodnil dvoma určujúcimi okruhmi právnej argumentácie. V úvode vlastného jadra odôvodnenia krajský súd konštatoval, že o nezákonnom zásahu univerzity by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sťažovateľ bez akýchkoľvek zásadných pochybností naplnil právne podmienky pre vydanie diplomu o ukončení štúdia. V tomto smere však krajský súd uviedol, že nenaplnenie právnych podmienok riadneho skončenia štúdia univerzita konštatovala ešte pred vykonaním poslednej štátnej skúšky, ktorú žiadala od lekárskej fakulty nerealizovať. Zároveň súd konštatoval množstvo sporných skutočností v hodnotení obsahu a priebehu štúdia sťažovateľa univerzitou na jednej strane a lekárskou fakultou na druhej strane.</p> <p>Za určujúci dôvod zamietnutiu návrhu však krajský súd považoval skutočnosť, že list univerzity z 5. augusta 2014 má na účely súdneho prieskumu povahu rozhodnutia, ktorého zákonnosť mohol príslušný správny súd preskúmať v konaní o žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Na odôvodnenie tohto názoru krajský súd definoval povahu a charakter predmetného listu univerzity, citoval jeho obsah, ako aj judikované závery najvyššieho súdu a ústavného súdu a aplikujúc tieto závery na skutkový a právny stav vo veci sťažovateľa uzavrel, že účinným prostriedkom nápravy tvrdeného porušenia práva sťažovateľa na vydanie diplomu bola žaloba podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.</p> <p>Ústavný súd v tomto smere konštatuje, že krajský súd síce stručným, ale zároveň zrozumiteľným a primeraným spôsobom sťažovateľovi vysvetlil, že ním formulovaná argumentácia nezakladá dôvodnosť jeho návrhu a z pohľadu podstaty jeho argumentácie nemožno považovať postup univerzity za nezákonný zásah orgánu verejnej správy. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné, či neodôvodnené, a ani za také, ktoré by popierali účel a zmysel relevantných zákonných noriem. S určujúcimi námietkami sa krajský súd vysporiadal ústavne konformným spôsobom, keď najskôr vo všeobecnej rovine vymedzil nezákonný zásah orgánu verejnej správy, aby následne vychádzajúc z konkrétnych okolností súdnej veci vyvodil jeho absenciu vo veci sťažovateľa. Odkazom na relevantnú judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu súčasne uzavrel, že sťažovateľ sa mohol účinne domáhať ochrany tvrdeného porušenia jeho práv žalobou podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Na týchto záveroch neprislúcha ústavnému súdu pre nedostatok právomoci nič meniť, dopĺňať či inak rozvíjať. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejme, že</p>

	<p>listom z 5. augusta 2014 univerzita sťažovateľovi oznámila, že mu nie je možné vydať diplom, pretože na základe podnetu garanta študijného programu pred výkonom posledných dvoch štátnych skúšok a následne aj na základe výsledkov vnútornej kontroly univerzity bolo zistené, že nespĺnil predpísané požiadavky pre riadne skončenie študijného programu zubné lekárstvo v súlade s ustanoveniami študijného poriadku univerzity a študijného poriadku lekárskej fakulty. Inak povedané, univerzita predmetným listom sťažovateľovi oznámila, že vzdelávanie v študijnom programe zubné lekárstvo nebolo ukončené zákonným spôsobom, a preto mu diplom nevydá. Z pohľadu ústavného súdu preto možno konštatovať, že takýto list (i) nepochybne z hľadiska jeho obsahu vyvolal právne dôsledky vo sfére práv sťažovateľa, konkrétne vo sfére ním tvrdeného porušenia práva na vydanie dokladov o absolvovaní štúdia študijného programu zubné lekárstvo, a súčasne (ii) je zjavné, že tento list sa priamo dotýkal ústavného práva sťažovateľa na vzdelanie (čl. 42 ods. 1 ústavy), a preto bol spôsobilým predmetom súdneho prieskumu ako rozhodnutie orgánu verejnej správy.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>ÚS SR: I. ÚS 37/95, II. ÚS 50/2001, I. ÚS 429/2014, II. ÚS 134/09, II. ÚS 50/01 NS SR: 5 Sžp/5/2011 ESLP: García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999, Georadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	arbitrárnosť rozhodnutie-náležitosti

spisová značka	I. ÚS 753/2016
populárny názov	Zákonnosť priebehu inšpekčnej kontroly
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.12.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 Ústava Slovenskej republiky čl. 16 ods. 1</p>
analytická právna veta	V prípade, ak je namietané rozhodnutie všeobecného súdu správne z hľadiska jeho výroku, potom vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe a pri inak správnom rozhodnutí nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv.
skutkový stav a základné fakty	<p>Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky sťažovateľke oznámene o začatí kontroly. V oznámení ministerstvo uviedlo, že na základe poverenia z vydaného ministrom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky zamestnanci ministerstva začali v spoločnosti sťažovateľky kontrolu vykonávanú so zameraním na dodržiavanie ustanovení zákona č. 362/2012 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchodných vzťahoch, ktorých predmetom sú potraviny a to „najmä § 4 ods. 2 písm. a); § 4 ods. 2 písm. b); § 4 ods. 4 písm. f); § 4 ods. 4 písm. w) vo väzbe na vybraných dodávateľov“. V oznámení ministerstvo požiadalo sťažovateľku o poskytnutie zoznamu všetkých jej obchodných partnerov „vo väzbe na predmetný zákon“. Podaním sťažovateľka doručila ministerstvu zoznam všetkých jej dodávateľov potravín, ktorý obsahoval identifikáciu vyše tisíc dodávateľov. V uvedenom podaní sťažovateľka zároveň požiadala ministerstvo, aby vysvetlilo niektoré otázky týkajúce sa kontroly. Ministerstvo vôbec nereagovalo na otázky sťažovateľky. Po predĺžení lehoty na predloženie dokladov na základe žiadosti sťažovateľky zamestnanci ministerstva vykonali v kanceláriách sťažovateľky kontrolu na mieste v ten deň si odniesli veľkú časť kontrolovanej dokumentácie. Na záver pôvodnej inšpekcie pracovníci ministerstva sťažovateľke oznámili, že v nej budú pokračovať v priebehu nasledujúceho týždňa a zhabú aj zvyšnú dokumentáciu.</p>

	<p>Počas pôvodnej inšpekcie sťažovateľka oznámila zamestnancom ministerstva svoje ústne námietky týkajúce sa nedostatkov inšpekcie a predložila svoje stanovisko aj písomne. Zamestnanci ministerstva pokračovali v pôvodnej inšpekcii, keď si odniesli zo spoločnosti sťažovateľky zvyšnú časť kontrolovanej dokumentácie. Ministerstvo sťažovateľke oznámilo, že kontrola bude pokračovať aj po termíne uvedenom v oznámení. Následne požiadalo sťažovateľku o opätovné predloženie všetkých originálov dokladov, ktoré si ministerstvo odnieslo z pôvodnej inšpekcie. Zamestnanci ministerstva vykonali v kanceláriách sťažovateľky v jej sídle kontrolu na mieste a odniesli si veľkú časť originálov kontrolovanej dokumentácie. Zároveň sťažovateľke oznámili, že budú pokračovať v inšpekcii nasledujúci týždeň v pondelok a zhabú aj zvyšnú časť dokumentácie. Zamestnanci ministerstva pokračovali v inšpekcii, pričom odniesli zo spoločnosti sťažovateľky zvyšnú časť kontrolovanej dokumentácie. Sťažovateľka v rámci dôvodov podaných návrhov uviedla, že v poverení je predmet kontroly vymedzený len všeobecne ako dodržiavanie ustanovení zákona o neprimeraných podmienkach vo väzbe na vybraných dodávateľov. Poukázala na to, že kontrola vykonávaná ministerstvom je uskutočňovaná v rozpore s čl. 8 a s čl. 6 dohovoru.</p> <p>Najvyšší súd rozsudkom z 15. júla 2015 návrh sťažovateľky zo 14. augusta 2014 ako nedôvodný zamietol. O návrhu sťažovateľky z 3. októbra 2014 najvyšší súd rozhodol rozsudkom z 15. júla 2015 tak, že konanie o návrhu sťažovateľky v časti týkajúcej sa bodu 1 petitu zastavil a vo zvyšnej časti návrh ako nedôvodný zamietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Z odôvodnení napadnutých rozhodnutí vyplýva, že najvyšší súd návrhy sťažovateľky, ktoré sa týkali údajne nezákonného postupu ministerstva pri vykonávaní pôvodnej inšpekcie a ďalšej inšpekcie v súvislosti s kontrolou vykonávanou u sťažovateľky, ako nedôvodné zamietol, keď dospel k záveru, že oprávnenie vykonávať kontrolu neprimeraných podmienok vyplýva ministerstvu priamo zo zákona o neprimeraných podmienkach, pričom nezistil, že by konanie ministerstva bolo v rozpore so zákonom, resp. že by v danom prípade išlo o nezákonnú aktivitu orgánu verejnej správy a taktiež o priamy zásah do subjektívnych práv sťažovateľky. Najvyšší súd konštatoval, že postup ministerstva spočívajúci vo vyžiadaní a predložení požadovaných dokladov a informácií je nielen v súlade s ustanovením zákona o neprimeraných podmienkach, ale aj v súlade s ustanoveniami „zákona č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe“, ktorého ustanovenia sa primerane vzťahujú na výkon kontroly. Zároveň akcentoval skutočnosť, že sťažovateľka na vykonanie kontroly poskytla odporcovi všetku potrebnú súčinnosť. V závere konštatoval, bez toho, aby skúmal, či postup ministerstva bol v súlade s čl. 6 a čl. 8 dohovoru, nedôvodnosť návrhov aj z dôvodu ich neprípustných petítov, ktorým nebolo možné vyhovieť, pretože by išlo o zásah súdnej moci do moci výkonnej, teda by sa zasahovalo do právomocí ministerstva vyplývajúcich zo zákona o neprimeraných podmienkach. Podľa ústavného súdu uvedené závery najvyššieho súdu o nedôvodnosti návrhov sťažovateľky vzhľadom na neprípustnosť ich žalobných petítov, ktorá napokon viedla k ich zamietnutiu, ako aj záver o tom, že prejednaniu časti I petitu návrhu sťažovateľky, bránila prekážka skôr začatého konania, sú ústavne udržateľné a nemožno im vyčítať svojvoľnosť či zjavnú neodôvodnenosť, ktoré by mali za následok arbitrárnosť napadnutých rozhodnutí. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že uložením generálneho zákazu používať podklady a dôkazy získané počas kontroly, ako aj informácie z nich získané by najvyšší súd znemožnil akýkoľvek ďalší výkon kontroly sťažovateľky a zároveň by neprípustným spôsobom zasiahol do výlučnej kompetencie ministerstva v súlade s jeho kontrolnými oprávneniami vyplývajúcimi zo zákona o neprimeraných podmienkach. Sťažovateľka v súvislosti s námietkou nezákonného zastavenia konania o jej návrhu argumentovala tým, že nebola splnená podmienka rovnakého predmetu konania. S touto argumentáciou nemožno súhlasiť, pretože v širšom zmysle slova treba pod totožným predmetom konania chápať žalobný nárok spolu so skutkovými okolnosťami, ktorými je petít odôvodnený a od ktorých sťažovateľka odvodzuje svoje právo. Preto z hľadiska posúdenia totožnosti predmetu konania je podľa názoru ústavného súdu irelevantnou skutočnosť, že žalobné petity sa líšia v dátumoch kontroly vykonanej v priestoroch sťažovateľky, v rámci ktorej odporca získal najprv kópie a neskôr</p>

	<p>originály tej istej dokumentácie.</p> <p>Nemožno sa stotožniť ani s námietkou sťažovateľky, že najvyšší súd sa napadnutým rozsudkom odchyľil od svojej doterajšej rozhodovacej praxe, a tým porušil princíp právnej istoty a princíp právneho štátu. Rozsudkom, ktorým sťažovateľka v tejto súvislosti argumentovala, najvyšší súd zakázal kontrolnému orgánu využiť určité výsledky, resp. informácie („časti zápisnice...“) z kontroly, ktorá nespĺňala podmienky legality. Sťažovateľka sa však v petitoch podaných návrhov domáhala všeobecného zákazu používať podklady a dôkazy získané počas kontroly vykonanej u sťažovateľky, bez ich bližšej špecifikácie a bez uvedenia konkrétnych skutočností, ktoré by indikovali nezákonný postup ministerstva pri ich získaní. Možno preto konštatovať, že sťažovateľka sa v podstate domáhala všeobecného zákazu vykonávať kontrolnú činnosť a využívať výsledky šetrenia ministerstva „am bloc“ s cieľom vylúčiť jeho kontrolnú právomoc. Takto široko formulovaný zákaz však z judikatúry najvyššieho súdu nemožno vyvodiť.</p> <p>Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jej návrhmi na podanie podnetu ústavnému súdu na preskúmanie súladu zákona o neprimeraných podmienkach s ústavou, ústavný súd poukazuje na to, že všeobecný súd nie je povinný (na základe návrhu účastníka konania) predložiť ústavnému súdu takýto návrh na začatie konania podľa čl. 144 ods. 2 ústavy.</p> <p>Keďže napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu nevykazujú znaky svojvôle a sú dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí.</p> <p>Vzhlľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnené.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>ÚS SR: III. ÚS 172/2010, IV. ÚS 88/07, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 2/05, III. ÚS 149/04, IV. ÚS 92/04, II. ÚS 1/95, I. ÚS 13/00, IV. ÚS 150/03, PL. ÚS 20/06, III. ÚS 209/04, III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/2010, II. ÚS 3/97 NS SR: 3 Sžz 1/2011 z 5.4.2011</p>
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	<p>správne súdnictvo-konanie o ochrane pred nezákonným zásahom práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na nedotknuteľnosť osoby, súkromia práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na nedotknuteľnosť obydlia kontrola minister, ministerstvo</p>

spisová značka	I. ÚS 14/2017
populárny názov	Porušenie úniijného práva
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	11.01.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dotatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 13 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>

	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 35 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 3</p>
analytická právna veta	<p>Porušenie úijného práva nezakladá vždy aj porušenie ústavného práva. K takému právnomu účinku dochádza iba vtedy, keď porušenie prameňa úijného práva má ústavnú intenzitu.</p> <p>Ústavný súd nemá právomoc preskúmať dodržanie prameňa úijného práva nielen za podmienok vymedzených v case-law Súdneho dvora ES/EÚ, ale ani v sporoch o právo, ktoré nedosahujú ústavnú intenzitu protiprávnosti. Skutočnosť, že bolo porušené úijné právo, sama osebe nezakladá ústavnú intenzitu protiprávneho stavu.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>V konaní na okresnom súde rozhodujúcom o žalobe Úradu pre verejné obstarávanie sťažovateľ vystupoval ako žalovaný v prvom rade. Žalovaným v druhom rade bola Vodohospodárska výstavba š.p. Okresný súd žalobu rozsudkom zamietol. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že prvostupňový rozsudok zmenil a rozhodol, že zmluva o prevádzke vodnej elektrárne Gabčíkovo medzi sťažovateľom a Vodohospodárskou výstavbou š.p. zo dňa 10. 03. 2006, v znení Dodatku č. 1 zo dňa 17. 07. 2006 je neplatná. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým rozhodnutím zamietol.</p>
z odôvodnenia	<p>Podľa názoru ústavného súdu je sťažnosť ústavnoprávne nevyvážená, čo preukazuje napríklad okolnosť, že sťažovateľ v úvode namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, no neskôr namieta porušenie „v spojitosti s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR“ bez toho, aby uviedol, v čom vidí porušenie označených ústavných noriem v okolnostiach svojho prípadu. Aj táto okolnosť preukazuje, že sťažovateľ si s prihliadnutím na ním zvolený rozsah sťažnosti mal dať viac záležať na zachovaní prehľadnosti a presvedčivosti predloženej sťažnosti, v ktorej sa dá len veľmi ťažko orientovať. Napriek už uvedenému ústavný súd zistil, že v okolnostiach prípadu existuje viac ústavne relevantných príčin, z ktorých každá osobitne znamená splnenie zákonom ustanovených podmienok na odmietnutie sťažnosti. Ústavný súd preskúmal sťažnosť z hľadiska najzávažnejších podmienok na odmietnutie sťažnosti. Ústavný súd priznal túto právnu kvalifikáciu tvrdeniam sťažovateľa o porušení práv, ktoré sa mu priznávajú podľa práva Európskej únie. Sťažovateľ dôvod na podanie sťažnosti vytvoril účelovo. Prejavom účelovosti je napríklad rozpor v dôvodoch, ktoré ho priviedli k podaniu sťažnosti. Časť argumentácie o porušení svojich práv priznaných úijným právom našiel vo výklade o údajne precedentnej otázke, o ktorej nerozhodoval zákonný sudca na Súdnom dvore Európskej únie lebo slovenské všeobecné sudy mu odňali právomoc tým, že Súdnomu dvoru nepredložili prejudiciálnu otázku na rozhodnutie. Inú časť argumentácie o porušení svojich práv priznaných úijným právom zas našiel vo výklade, podľa ktorého slovenské sudy v jeho veci neuplatnili dostatočne jasné a jednoznačné, ustálené case-law Súdneho dvora. Je očividné, že ak case-law Súdneho dvora je ustálené, potom nemohlo dôjsť k namietnutému porušeniu sťažovateľových práv v dôsledku nepredloženia prejudiciálnej otázky na posúdenie zákonnému sudcovi na Súdnom dvore. Zdá sa, že sťažovateľ tento rozpor vo vlastnej konštrukcii dôvodov porušenia svojich základných práv priznaných ústavou prehliadol kvôli nadmernému rozsahu celej sťažnosti.</p> <p>Ústavný súd vyhodnotil predložené námietky ako námietky, ktorých podrobný prieskum nie je dôvodný, keďže sťažovateľ namieta porušenie svojich práv vo vzťahoch bez ústavnej intenzity, ba veľakrát v ústavnoprávne celkom malicherných otázkach. To znamená, že v namietnutých okolnostiach k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa očividne nemohlo dôjsť.</p> <p>Ústavný súd vyslovuje názor, že tento stav je zapríčinený prístupom sťažovateľa, ktorý pre svoju nadmerne rozsiahlu sťažnosť využil v podstatnom rozsahu argumentáciu, akú predtým prezentoval orgánom všeobecného súdnictva. Sťažovateľ pri tomto postupe prehliadol, že pred orgánmi všeobecného súdnictva viedol spor o zákonnosť, kým pred ústavným súdom má viesť spor o ústavnosť. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru	<p>ÚS SR: III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06, II. ÚS 440/2011, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 236/2014</p>

ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	SD EÚ: C-416/10 Križan a ostatní, C-14/83 Sabine von Colson and Elisabeth Kamann v. Land Nordrhein-Westfalen, C-106/89 Marleasing SA v. La Comercial Internacional de Alimentacion SA
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	výklad (interpretácia) konanie pred ústavným súdom-podmienky konania pred ústavným súdom aplikácia právnych noriem európske právo

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.